

Arrest

nr. 87 122 van 7 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. LEMMENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger van Yezidi origine te zijn, afkomstig uit Yerevan, Armenië. Op 2 januari 2008 werden u en uw broer F. (...) op straat in het dorp Nor-Avan aangevallen door acht à negen personen. Uw broer raakte hierbij zwaargewond; u was slechts lichtgewond. Uw broer kon, voor hij het bewustzijn verloor, tegen u nog net zeggen dat het de "maffia van het dorps hoofd" was. Uw broer overleed zes dagen later in het ziekenhuis aan zijn verwondingen. De politie arresteerde uiteindelijk één verdachte. Ondanks het feit dat de namen van verschillende verdachten de ronde deden in het dorp. Niemand van de dorpingen wilde echter een officiële getuigenis afleggen. Toen jullie familie ging klagen bij de politie over het feit dat er slechts één persoon was aangehouden, vertelde de

rechercheur dat ze de andere verdachten zouden oppakken als ze hen zouden vinden, hetgeen niet gebeurde. U en uw broer schreven brieven naar de procureur-generaal, de eerste minister van Armenië en naar A. T. (...) om jullie beklag te doen over het optreden van de politie, maar zonder resultaat. Jullie begonnen in deze periode ook naar manifestaties van de (politieke) oppositie in Yerevan te gaan. Zo was u onder andere aanwezig op de manifestatie van 1 maart 2008, toen de politie hardhandig een einde maakte aan het protest. De verdachte die door de politie was opgepakt werd in 2009 veroordeeld door de rechtbank. U trad in deze rechtzaak op als getuige in februari 2009, hoewel u de verdachte niet herkend had. Voordat u uw getuigenis moest afleggen, werd u benaderd door medestanders van de verdachte, die u probeerden te overtuigen om niet langer te zeggen dat er acht of negen daders waren. U ging hier echter niet op in. Na de veroordeling van de verdachte werd u nogmaals benaderd door hen in april 2009 om de zaak te laten rusten. Jullie gingen in beroep tegen de veroordeling van de dader maar de hogere rechtbank in Yerevan bevestigde de eerder uitgesproken straf. Ook in 2009 en 2010 gingen u en uw broer nog naar manifestaties van de oppositie. Hierbij werden jullie twee keer, in de zomer en herfst van 2009, geslagen nadat jullie van een demonstratie terugkeerden naar huis. Daarnaast kende u nog kleinere ruzies over politiek met leden van regeringspartij Hanrapetakan (Republican Party). Men zei tegen jullie dat jullie beter konden vertrekken voordat er opnieuw verkiezingen waren omdat het nadien "niet meer goed zou komen" met jullie. Uw beide broers verlieten samen met hun gezin het land. U vertrok samen met uw gezin uit Armenië op 15 september 2011. Per vliegtuig reisden jullie naar Minsk. Daar werden jullie het slachtoffer van de smokkelaars die jullie hadden betaald voor de reis naar Europa. Zij stalen jullie bezittingen, waaronder een aantal documenten aangaande de door jullie gekende problemen. U liet uw gezin achter bij een kennis in Wit-Rusland en reisde alleen verder naar Oekraïne op 9 november 2011. Op 26 december reisde u vanuit Lvov naar Polen. Daar moest u opnieuw een maand wachten om verder te kunnen reizen. Uiteindelijk arriveerde u in België op 18 februari 2012. U vroeg asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 20 februari 2012.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land hebt verlaten naar aanleiding van de problemen die u kende na de dood van uw broer en omwille van uw deelname aan politieke manifestaties van de oppositie in 2008, 2009 en 2010. Daarnaast zou u nog ruzies hebben gehad omwille van uw politieke mening met aanhangers van Hanrapetakan. (CGVS d.d.14/03/2012, p.11, 19, 26). Bij een eventuele terugkeer naar Armenië vreest u, in het vooruitzicht van de op handen zijnde verkiezingen dit jaar, voor uw leven. (CGVS, p.28)

Wat betreft de aanval op uw broer, het onderzoek nadien dat volgens u niet grondig gebeurde en de rechtzaak tegen de enige aangehouden verdachte, dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen ter zake geenszins geloofwaardig genoemd kunnen worden.

Vooreerst werden er enkele tegenstrijdigheden in uw verklaringen vastgesteld. Gevraagd wat u en uw oudste broer hebben gedaan na de veroordeling van de enige persoon die terechtstond, stelde u dat jullie naar de politie in Hoktemberyan (Armavir), die het onderzoek had gevoerd, zijn geweest en brieven schreven naar de procureur-generaal en de eerste minister. (CGVS, p.19) Even later bevestigde u nogmaals dat jullie naar de politie gingen na de veroordeling om jullie ongenoegen te uiten. (CGVS, p.20) Direct daarna ontkende u dan weer dat jullie naar de politie gingen na de veroordeling. (CGVS, p.20) Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen bleef u erbij dat jullie niet naar de politie gingen na de veroordeling. Het vasthouden aan één versie van de feiten kan echter niet volstaan als verklaring voor de vastgestelde feiten. Toen u geconfronteerd werd met bovenstaande tegenstrijdigheid stelde u ook dat jullie een advocaat ingehuurd hadden en dat hij naar de politie is gestapt. (CGVS, p.20) Ook dit kan niet volstaan als verklaring. Aanvankelijk maakte u er immers geen enkele melding van dat jullie advocaat naar de politie stapte in jullie naam. Meer nog, gevraagd naar de naam van de rechercheur naar wie jullie stapten, zei u dat u deze niet wist omdat uw broer steeds het woord deed en u enkel aanwezig was. (CGVS, p.19-20)

Voorts werd een ernstige tegenstrijdigheid vastgesteld inzake de (klachten)brieven die u en uw broer zouden hebben geschreven naar de eerste minister en de procureur-generaal. In eerste instantie verklaarde u dat uw broer deze brieven schreef in 2008. (CGVS, p.22) Later verklaarde u dan weer tot twee maal toe dat uw broer nog brieven naar hen schreef na de veroordeling van de verdachte. (CGVS, p.23-24) Gelet op het feit dat de rechtzaak tegen hem pas begon in het jaar na de dood van uw broer, zijnde in 2009, (CGVS, p.14) en gelet op uw verklaring als zou uw broer slechts éénmaal geschreven hebben naar de eerste minister en de procureur-generaal (CGVS, p.23), dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen tegenstrijdig zijn. Geconfronteerd met deze vaststelling, stelde u dan weer dat jullie geen brieven meer stuurden na de veroordeling in eerste aanleg. (CGVS, p.24) De bevestiging van uw aanvankelijke verklaringen kan echter geenszins volstaan als verklaring voor de tegenstrijdigheid.

Voorts dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen inzake de aanval op uw broer, het onderzoek en de rechtszaak op veel punten onaannemelijk vaag waren. Zo kende u de naam van het dorpshoofd niet (CGVS, p.20) en dit terwijl het zijn "maffia" zou zijn geweest die achter de aanval zat (CGVS, p.11). Dat u niemand zou kennen in het dorp van uw broer (CGVS, p.20) kan geenszins volstaan als verklaring. Het betreft een officiële gezagsdrager en u zou bovendien geprobeerd hebben om van inwoners van het dorp meer te weten te komen over de reden voor de aanval. Voorts kon u evenmin de juiste en volledige naam van de enige gearresteerde verdachte geven, al dacht u dat zijn voornaam mogelijk Armen of Gevorg was. (CGVS, p.13) Gelet op het feit dat u als getuige optrad in zijn rechtzaak (CGVS, p.14), u en uw broer nog in beroep ging tegen zijn veroordeling in eerste aanleg (CGVS, p.24) en de vrouw van uw overleden broer bovendien deze persoon kende (CGVS, p.18) is het geenszins geloofwaardig te noemen dat u dergelijke fundamentele gegevens niet correct kan weergeven. Daarenboven kon u evenmin de naam geven van één van de andere personen die betrokken zouden zijn geweest bij de aanval. (CGVS, p.17) Nochtans zouden deze namen de ronde hebben gedaan in het dorp, hetgeen u van de vrouw van uw broer zou hebben vernomen. (CGVS, p.16) Dat u zich in dit geval geen enkele naam meer zou herinneren, is geenszins aannemelijk te noemen. Te meer daar u, ondanks de uitgeoefende druk, steeds zou hebben volgehouden dat er meerdere daders waren en zou hebben geijverd voor hun aanhouding (ter illustratie: CGVS, p. 14, 19, 22).

Verder kon u de rechtzaak tegen uw broer slechts uitermate vaag situeren in de tijd. Gevraagd wanneer het proces tegen de opgepakte verdachte begon kon u enkel zeggen dat het het jaar na de dood van uw broer was. Daarnaast kon u helemaal niet zeggen wanneer de rechtzaak afgelopen was. (CGVS, p.14) Bovendien kon u evenmin zeggen wanneer het proces waarin jullie beroep tegen de veroordeling in eerste aanleg werd behandeld, eindigde. (CGVS, p.25) Gelet op het feit dat u zelf zou hebben opgetreden als getuige in de rechtzaak in eerste aanleg (CGVS, p.14); dat u wel op de hoogte zou zijn geweest van de straf in eerste aanleg (CGVS, p.15); dat u en uw broer nog in beroep zouden zijn gegaan (CGVS, p.24); en dat u wel zou weten dat de straf in beroep werd bevestigd (CGVS, p.25); is het geenszins aannemelijk te noemen dat u de gerechtelijke procedures niet beter zou kunnen situeren in de tijd.

De hierboven aangehaalde tegenstrijdigheden en vaagheden raken aan de kern van uw asielrelaas, met name de aanval op uw broer, dewelke u zelf aanwees als de oorzaak van uw problemen. (CGVS, p.11) Bovendien zou u zelf ook twee maal onder druk zijn gezet om uw strijd voor de waarheid over de aanval op te geven, waarbij u één keer zou zijn geslagen. (CGVS, p.14) Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake in zeer ernstige mate ondermijnd.

Wat betreft de aanvallen op u en uw broer en zoon in de zomer en herfst 2009 dient opgemerkt te worden dat u niet met zekerheid kon zeggen wat de aanleiding hiervoor was – jullie deelname aan de manifestaties van de oppositie of de rechtzaak. Jullie waren telkens wel op de terugweg naar huis na een betoging van de oppositie. (CGVS, p.26)

Gelet op het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot de zaak rond uw broer, kan evenmin het bestaan van een verband tussen de rechtzaak en beide aanvallen worden aangenomen. Wat betreft de problemen die aanhangers van de oppositie hebben gekend in Armenië, dient het volgende opgemerkt te worden:

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijenstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zelfs indien u daadwerkelijk de problemen die u inroept – de slagen gekregen bij de gebeurtenissen van 1 maart 2008, twee aanvallen in 2009 nadat u terugkeerde van een oppositiemanifestatie, ruzies met aanhangers van de regeringspartij waarbij dreigementen werden geuit – hebt meegemaakt, zijn er goede redenen voorhanden om te stellen dat u actueel, ingeval van terugkeer naar Armenië, niet het onderwerp zal uitmaken van vervolging zoals bedoeld in de Conventie

van Genève. Bovendien reikt u geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan waaruit kan blijken dat u niet naar uw land van herkomst zou kunnen terugkeren.

Ter staving van de afwezigheid van bewijsstukken inzake de problemen die u gekend zou hebben in Armenië, verklaarde u dat deze gestolen werden in Minsk toen jullie onderweg waren naar Europa. (CGVS, p.4) Echter, het attest van de politie in Minsk vermeldt niet dat er documenten gestolen werden. Bijgevolg blijft het bij een blote bewering die u niet op objectieve wijze kan staven.

Wat betreft de situatie van de Yezidi in Armenië, ten slotte, waarvan u stelde dat ze niet goed is op dit moment, alsook uw verklaring als zouden sympathisanten van Hanrapetakan of anderen u mogelijk "iets aandoen" omwille van uw etnische afkomst en deelname aan de betogingen (CGVS, p.27-28), dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, geenszins blijkt dat er op dit moment in Armenië sprake is van vervolging van de Yezidi bevolking in de zin van de Vluchtelingenconventie. Yezidi klagen wel over specifieke problemen in het dorp Zovuni, in het onderwijs, het leger en bij het verkrijgen van land- water- en weiderechten. Uit voormelde informatie blijkt echter dat er in voornoemde gevallen geen sprake kan zijn van discriminatie van de Yezidi die neerkomt op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Vertegenwoordigers van de nationale minderheidsgroepen gaven aan dat zij van Armeense kant in het algemeen geen discriminatie ondervonden jegens leden van hun gemeenschap. Ook van overheidswege kwam er geen discriminatie of geweld tegen etnische minderheden voor.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om het bovenstaande te wijzigen. De kopie van de eerste pagina's van uw Armeens paspoort bevat enkel identiteitsgegevens die door mij niet in twijfel getrokken worden. Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat geenszins het volledige paspoort gekopieerd werd, zodat er mogelijk belangwekkende informatie, bijvoorbeeld aangaande uw reisweg naar België en/of een door u verkregen visum, achtergehouden wordt. Uw militair boekje en rijbewijs bevatten enkel persoonsgegevens die evenmin door mij in twijfel getrokken worden. Uw trein- en vliegtuigtickets en de attesten van het hotel in Minsk vormen enkel een begin van bewijs van uw reisweg. Het attest van de politie van Minsk werd eerder reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden rechtsbeginsel en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Waar verzoekende partij de schending opwerpt van de beginselen van behoorlijk bestuur wijst de Raad erop dat "*de beginselen van behoorlijk bestuur*" een veelzijdig begrip is dat meerdere beginselen in zich houdt en het de Raad onmogelijk is, en het hem evenmin toekomt, uit de loutere bewoording "*Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur*" het bedoelde beginsel van behoorlijk bestuur te distilleren. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk beginsel van behoorlijk bestuur zij zich in dit middel beroept – evenmin wordt aangeduid op welke wijze "*de beginselen van behoorlijk bestuur*" zouden zijn geschonden – zodat er, verwijzend naar de definitie van een middel zoals hoger gesteld, door de loutere algemene verwijzing naar deze beginselen geen sprake is van een middel. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.2. Daarnaast merkt de Raad op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar dit artikel enkel een regeling van de

bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt waardoor ook dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Verzoekende partij beperkt haar verweer tot het uiten van haar overtuiging dat er bij het gehoor op het Commissariaat-generaal via de tolk een slechte communicatie was tussen haarzelf en de interviewer en verwijst hiertoe naar de tijdens dit gehoor uitgeklaarde verwarring tussen het woord "aanval" en "ondervraging" daar de tolk verduidelijkte dat beide woorden in het Armeens en vooral in de volksmond op elkaar gelijken (administratief dossier, stuk 5, p.17) en naar de neerslagen in dit gehoorverslag "Az onduidelijk" en "Az spreekt onduidelijk en in beeldtaal" op respectievelijk de pagina's 13 en 24 van het gehoorverslag. Ten slotte merkt verzoekende partij op dat met betrekking tot het al dan niet nog naar de politie gaan na de rechtszaak zij op twee nagenoeg identieke en onmiddellijk na elkaar gestelde vragen de ene keer antwoordt nog naar de politie te zijn gegaan en dit bij de tweede vraag ontkent (administratief dossier, stuk 5, p.20). Verzoekende partij meent dat dit door de onmiddellijke opeenvolging van de vragen niet wijst op een verstrikt raken in eigen leugens door zichzelf na drie uren interview vast te praten doch wel duidelijk op een misverstand tussen haar en de interviewer.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij betreffende de verwarring tussen de woorden "aanval" en "ondervraging" zelf in het verzoekschrift stelt dat dit misverstand tijdens het gehoor werd opgelost en dan ook niet als tegenstrijdigheid in de bestreden beslissing werd weerhouden. Verzoekende partij geeft derhalve zelf aan dat het gehoor op het Commissariaat-generaal wat betreft de communicatie via de tolk op een correcte wijze is verlopen daar door de tolk zelf woorden die voor enige verwarring konden zorgen aldus werden aangegeven en uitgeklaard.

Waar op de pagina's 13 en 24 van het gehoorverslag op aangeven van de tolk wordt vermeld dat de asielzoeker onduidelijk is, stelt de Raad vast dat uit de daaropvolgende neerslag blijkt dat deze vastgestelde onduidelijkheid in hoofde van verzoekende partij steeds werd opgevangen door een herhaling van de vraagstelling waarbij telkenmale een concreet antwoord werd geboden.

Betreft de flagrante tegenspraak over het al dan niet na de rechtszaak nog een klacht te hebben ingediend bij de politie stelt de Raad vast dat verzoekende partij haar betoog dat het hier een misverstand betreft een blote bewering uitmaakt die door haar *in concreto* niet wordt verduidelijkt. Het loutere feit dat de tegenspraak zich situeert in twee elkaar onmiddellijk opvolgende vragen impliceert niet dat het geen tegenspraak betreft. Verzoekende partij gaat daarenboven volledig voorbij aan de vaststelling van verwerende partij dat voorafgaand aan de tegenspraak bij de onmiddellijk opeenvolgende vraagstelling reeds werd gewag gemaakt van een bezoek aan de politie na de rechtszaak (administratief dossier, stuk 5, p.19) en aan de navolgende motivering naar aanleiding van de confrontatie met de tegenspraak: *“Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen bleef u erbij dat jullie niet naar de politie gingen na de veroordeling. Het vasthouden aan één versie van de feiten kan echter niet volstaan als verklaring voor de vastgestelde feiten. Toen u geconfronteerd werd met bovenstaande tegenstrijdigheid stelde u ook dat jullie een advocaat ingehuurd hadden en dat hij naar de politie is gestapt. (CGVS, p.20) Ook dit kan niet volstaan als verklaring. Aanvankelijk maakte u er immers geen enkele melding van dat jullie advocaat naar de politie stapte in jullie naam. Meer nog, gevraagd naar de naam van de rechercheur naar wie jullie stapten, zei u dat u deze niet wist omdat uw broer steeds het woord deed en u enkel aanwezig was. (CGVS, p.19-20)”*. Uit voormelde vaststelling en motivering blijkt duidelijk dat het flagrant tegenstrijdig beantwoorden van twee gelijke vragen naar het nog contacteren van de politie na de rechtszaak die onmiddellijk op elkaar volgden geen misverstand betreft. De Raad stelt bovendien vast dat deze vaststelling en aangehaalde motivering door verzoekende partij ongemoeid wordt gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

Verder wijst de Raad erop dat verzoekende partij op geen enkele wijze aanduidt hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling de conversatie bij het gehoor op het Commissariaat-generaal op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven. Ook heeft verzoekende partij zelf aangegeven bij de aanvang van dit gehoor de tolk goed te verstaan en heeft zij op het einde ervan geen enkele melding gemaakt van een problematische conversatie met deze tolk (administratief dossier, stuk 5, p. 2, 28 en 29).

Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat de vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden, onwetendheden en vaagheden te wijten zijn aan een onmogelijke of moeilijke conversatie met de tolk.

Ten slotte stelt de Raad vast dat eveneens de motivering dat betrouwbare en gezaghebbende bronnen van mening zijn dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden, door verzoekende partij ongemoeid wordt gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.6. De vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden, onwetendheden en vaagheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielaanpak verhinderen terecht enig geloof te hechten aan dit relaas en laten, in samenlezing met de door verzoekende partij ongemoeid gelaten vaststelling dat betrouwbare en gezaghebbende bronnen niet van mening zijn dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, niet toe verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet toe te kennen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanpak, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

2.2.7. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT